

บทที่ 2

วาระคดีที่เกี่ยวข้อง

ในการนำเสนอวาระคดีที่เกี่ยวข้อง เพื่อความเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ได้โดยง่าย
ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอ เป็นหัวข้อดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
2. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. การจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Placement Test) ของสถาบันอุดมศึกษา
4. โครงการสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Placement Test) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. การวิเคราะห์ข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2528
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภูมิหลังที่ส่งผลต่อความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา

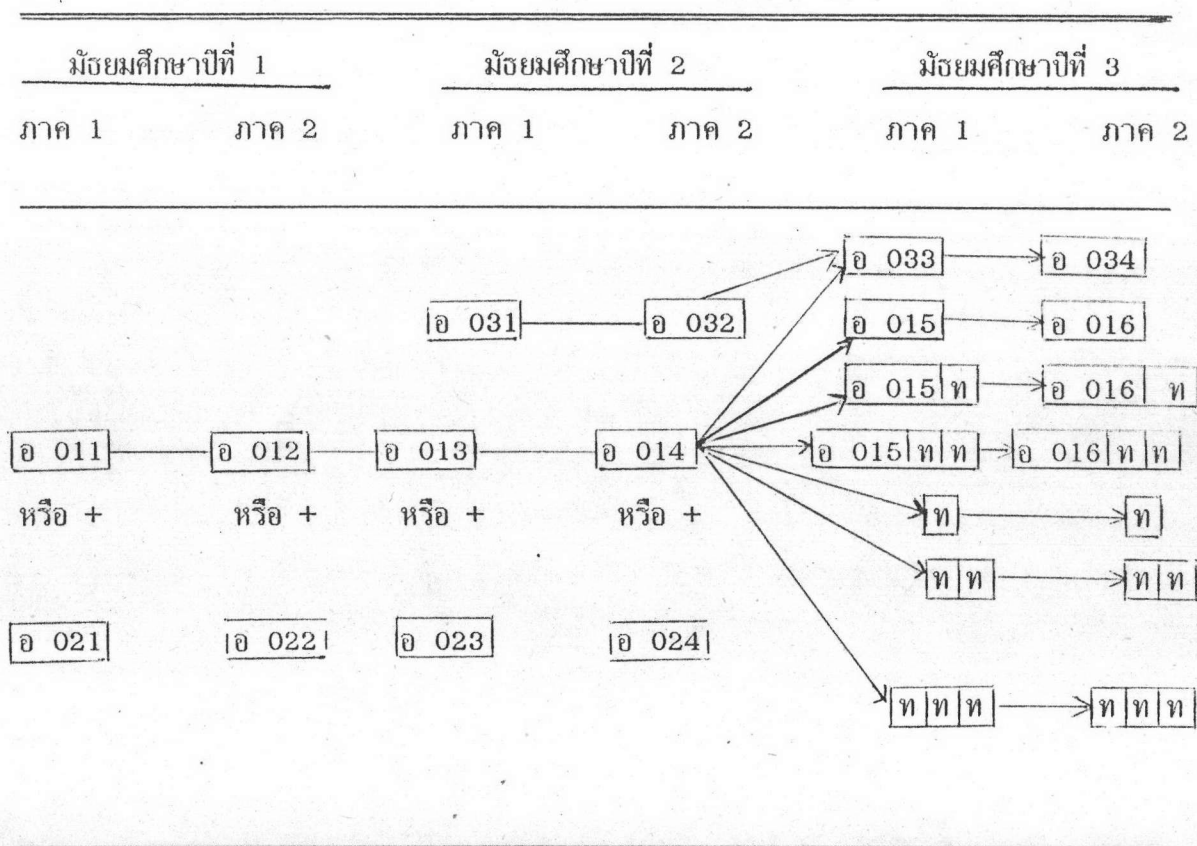
การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ปัจจุบันจัดการเรียนการสอนโดยมติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2521 ซึ่งกำหนดให้วิชาภาษาต่างประเทศเป็นวิชาที่นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้หนึ่งภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเลือกเรียน 2 ภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่ง ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้เป็นวิชาเลือกทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย แม้ว่าหลักสูตรทั้ง 2 จะกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติโรงเรียนมักจะกำหนดให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัศึกษานักเรียนที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ ตามโครงสร้างของหลักสูตร ดังนี้

015742

สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ ตามโครงสร้างของหลักสูตร ดังนี้

1.1 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ดังปรากฏในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 แสดงโครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2521 : 21)

"ท" คือ วิชาทักษะฟัง-พูด อ 041, อ 042 ต้องเรียน อ 041 ก่อน อ 042
 วิชาทักษะอ่าน อ 051, อ 052 ต้องเรียน อ 051 ก่อน อ 052
 วิชาทักษะเขียน อ 061, อ 062 ต้องเรียน อ 061 ก่อน อ 062

รายละเอียดรายวิชาที่เปิดสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1

อ 011	วิชาหลัก 1	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 012	วิชาหลัก 2	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 021	วิชาเสริมทักษะ 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 022	วิชาเสริมทักษะ 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

มัธยมศึกษาปีที่ 2

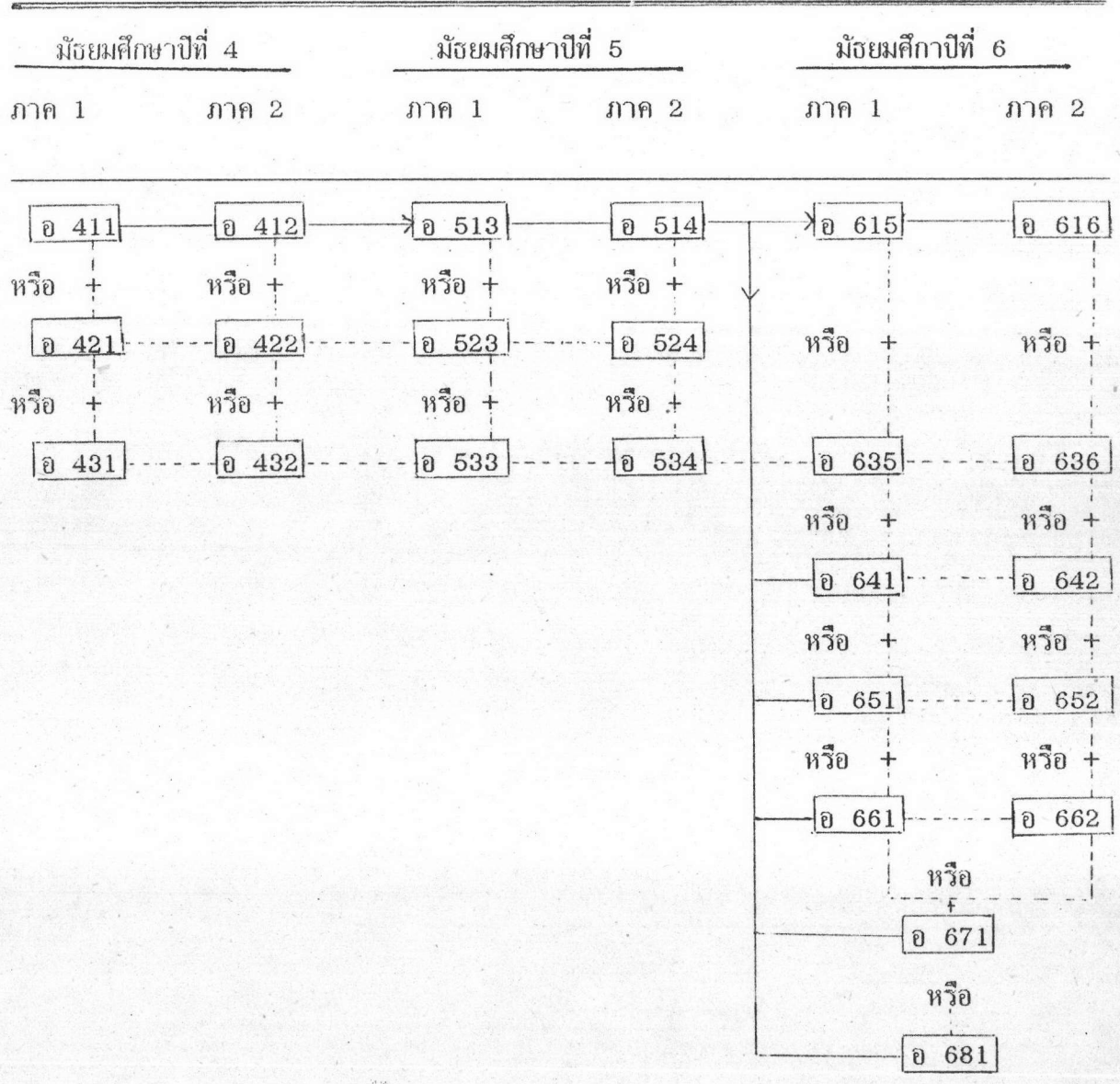
อ 013	วิชาหลัก 3	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 014	วิชาหลัก 4	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 023	วิชาเสริมทักษะ 3	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 024	วิชาเสริมทักษะ 4	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 031	วิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 032	วิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

มัธยมศึกษาปีที่ 3

อ 015	วิชาหลัก 5	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 016	วิชาหลัก 6	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 033	วิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น 3	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 034	วิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น 4	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 041	วิชาทักษะฟัง-พูด	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 042	วิชาทักษะฟัง-พูด	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 051	วิชาทักษะอ่าน 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 052	วิชาทักษะอ่าน 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 061	วิชาทักษะเขียน 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 062	วิชาทักษะเขียน 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

1.2 โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังปรากฏใน แผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 แสดงโครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2524ก : 37)

รายละเอียดวิชาที่เปิดสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

มัธยมศึกษาปีที่ 4

ให้เรียนรายวิชาต่อไปนี้

อ 411	ภาษาอังกฤษ 1	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 412	ภาษาอังกฤษ 2	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
และอาจเลือกเรียนรายวิชาต่อไปนี้เพิ่มเติมอีก ทั้งนี้รายวิชาที่เลือกจะต้องเป็นรายวิชาที่มีลำดับเดียวกันกับรายวิชาที่ให้เรียน					
อ 421	เสริมทักษะ 1	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 422	เสริมทักษะ 2	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 431	การอ่าน 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 432	การอ่าน 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

มัธยมศึกษาปีที่ 5

ให้เรียนรายวิชาต่อไปนี้

อ 513	ภาษาอังกฤษ 3	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 514	ภาษาอังกฤษ	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
และอาจเลือกรายวิชาต่อไปนี้					
อ 513	เสริมทักษะ 3	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 524	เสริมทักษะ 4	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 533	การอ่าน 3	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 534	การอ่าน 4	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

มัธยมศึกษาปีที่ 6

ให้เลือกเรียนจากรายวิชาต่อไปนี้ ทั้งนี้จะต้องเรียนภาษาอังกฤษ

1-4 มาแล้ว และจะต้องเลือกเรียนตามลำดับรายวิชาของกลุ่มนั้น ๆ

อ 615	ภาษาอังกฤษ 5	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 616	ภาษาอังกฤษ 6	4	คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
อ 635	การอ่าน 5	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 636	การอ่าน 6	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 641	พัฒนาทางภาษา 1	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 642	พัฒนาทางภาษา 2	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 651	ภาษาอังกฤษเพื่อ การอาชีพ 1	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 652	ภาษาอังกฤษเพื่อ การอาชีพ 2	3	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
อ 661	การฟัง-พูด 1	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 662	การฟัง-พูด 2	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 671	การอ่านเชิงวิเคราะห์	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
อ 681	การเขียน	2	คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้

2. การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดตั้งขึ้นตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 11 ลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2520 มีภาระและหน้าที่ " เพื่อบริการการสอนและฝึกอบรมภาษาอังกฤษและทำการทดลอง และวิจัยเกี่ยวกับภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ " (ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ 2520 : 32) ในส่วนภาระหน้าที่ที่บริการสอนนั้น ปัจจุบันสถาบันภาษารับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่วิชาเฉพาะให้แก่บัณฑิตทั้งในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยจัดการเรียนการสอนดังนี้

ก. หลักสูตรที่เปิดสอน

1. ระดับปริญญาตรี

สถาบันภาษาจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่บัณฑิตระดับปริญญาตรี แบ่งเป็น 4 กลุ่มวิชาดังนี้

1.1 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Foundation English) คือภาษาอังกฤษที่คณะกรรมการให้ผลิตชั้นปีที่ 1 ศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย และเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับภาษาตามหลักสูตรการศึกษาทั่วไปของทบวงมหาวิทยาลัยจึงเปิดสอน 2 รายวิชา คือ

1.1.1 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (Foundation English I)
3 หน่วยกิต

1.1.2 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (Foundation English II)
3 หน่วยกิต

1.2 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes) คือภาษาอังกฤษที่ผลิตศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการศึกษาตามสาขาวิชา โดยจัดตามความต้องการของแต่ละคณะ แบ่งเป็นรายวิชา คือ

1.2.1 ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา 1 (English for Academic Purposes I) 3 หน่วยกิต

1.2.2 ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา 2 (English for Academic Purposes II) 3 หน่วยกิต

1.3 วิชาภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English) คือภาษาอังกฤษที่จัดตามความต้องการของสาขาวิชาชีพ จำนวนหน่วยกิตสำหรับภาษาอังกฤษระดับสูงจะแตกต่างกันตามหลักสูตรของแต่ละคณะและความสนใจของนิสิตเอง

1.4 วิชาภาษาอังกฤษวิชาเลือก (Elective English) คือ ภาษาอังกฤษที่จัดตามความสนใจและความต้องการของนิสิตในฐานะวิชาเลือก ปัจจุบันเปิดสอน 3 รายวิชา คือ

1.4.1 การฟังภาษาอังกฤษ (2 หน่วยกิต)

1.4.2 การพูดภาษาอังกฤษ (2 หน่วยกิต)

1.4.3 ภาษาอังกฤษปฏิบัติการ (2 หน่วยกิต)

2. ระดับปริญญาโท

ภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา คือ ภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นสำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าและเพื่อสนองความต้องการของแต่ละภาควิชาหรือกลุ่มสาขาวิชาหรือแต่ละคณะ หลักสูตรที่เปิดสอนมี 4 รายวิชา คือ

2.1 ทักษะภาษาอังกฤษบัณฑิตศึกษา 3 หน่วยกิต

(Skills in English for Graduates)

2.2 เสริมทักษะภาษาด้านวิทยาศาสตร์ 3 หน่วยกิต

(Consolidation Skill for Science Graduates)

2.3 เสริมทักษะภาษาด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

(Consolidation Skill for Non-Science Graduates)

2.4 ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) 3 หน่วยกิต

ข. รายละเอียดของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

1. 092115 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 3(2-2-5)

1.1 วัตถุประสงค์ของรายวิชา

1.1.1 นิสิตสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องได้

1.1.2 นิสิตสามารถเขียนบันทึกบทสรุปของเรื่องที่อ่านและความเรียงในระดับย่อหน้าในหัวข้อเรื่องทั่ว ๆ ไป เป็นภาษาอังกฤษยาวประมาณ 70 - 100 คำ ตามโครงร่างที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

1.2 เนื้อหารายวิชา

ฝึกการอ่านและการเขียนเรื่องทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีความยาวประมาณ 300 คำ ที่เลือกจากหนังสือพิมพ์ สารานุกรม นิตยสารประเภทให้สาระและบันเทิง ประกาศ หนังสือคู่มือ บันทึก และจดหมายที่ใช้ในโอกาสต่าง ๆ บทสนทนา และข้อความจากแถบบันทึกเสียง วิทยุ และ โทรทัศน์

2. 092116 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 3(2-2-5)

รายวิชาที่ต้องสอบผ่านคือ 092115 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

2.1 วัตถุประสงค์ของรายวิชา

2.1.1 นิสิตสามารถอ่านเรื่องและบทความที่กำหนดให้ แล้วตอบคำถามประเภทตีความและวิจารณ์ได้

2.1.2 นิสิตสามารถเขียนจดหมายทั่วไป บทสรุปของเรื่องที่อ่าน และความเรียงในระดับย่อหน้าในหัวข้อเรื่องทั่ว ๆ ไป เป็นภาษาอังกฤษยาวประมาณ 100-150 คำ ได้อย่างถูกต้อง

2.2 เนื้อหารายวิชา

ฝึกการอ่านและการเขียนเรื่องและบทความทั่วไป ซึ่งมีความยาวประมาณ 450 คำ ที่เลือกจากหนังสือพิมพ์ สารานุกรม นิตยสารประเภทให้สาระและบันเทิง ประกาศ หนังสือคู่มือ บันทึก และจดหมายที่ใช้ในโอกาสต่าง ๆ บทสนทนา และข้อความจากแถบบันทึกเสียง วิทยุ และ โทรทัศน์

3. การสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Placement Test) ของสถาบันอุดมศึกษา

ในการจัดสอบเพื่อจัดระดับความสามารถทางวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันอุดมศึกษานั้น อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2526 : 18-20) ได้สำรวจพบว่า สถาบันอุดมศึกษา 7 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า มีการสอบจัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตและนักศึกษา และอีก 5 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ไม่มีการสอบจัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ แต่ก็มีความคิดเห็นว่าควรจัดให้มี 4 แห่ง และอีก 1 แห่ง คือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เห็นว่าไม่จำเป็น

ต้องมีเพราะเป็นมหาวิทยาลัยเปิดและเรียนด้วยตนเอง แต่ต่อมาในปี 2528 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เริ่มมีการสอบจัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษให้แก่นิสิต สถาบันอุดมศึกษาที่มีการสอบจัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกแห่งดำเนินการสอบจัดระดับให้แก่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และมีวิธีการจัดระดับนิสิตนักศึกษาตามพื้นฐานภาษาอังกฤษดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วิธีการจัดระดับนักศึกษาตามพื้นฐานภาษาอังกฤษของสถาบันอุดมศึกษาที่มีการสอบจัดระดับชั้นเรียนทางภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัย	ระดับ	การยกเว้น		การเรียนซ่อมเสริม		ข้อสอบที่ใช้ในการสอบจัดระดับ		
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	Achievment Test	Proficiency Test	ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย
	ที่จัด	ที่สั	จำนวน					
		คะแนน	หน่วยกิต					
เกษตรศาสตร์	4	P	3-9					
			0-60					
			คะแนน					
			เรียน					
			EN111					
			61-90					
			คะแนน					
			เรียน					
			EN112					
			91-122					
			คะแนน					
			เรียน					
			EN113					
			123					
			ยกเว้น					

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	ระดับ	การยกเว้น		การเรียนซ่อมเสริม		ข้อสอบที่ใช้ในการสอบจัดระดับ		
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	Achievment Test	Proficiency Test	ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย
	ที่จัด	รหัส	จำนวน					
		คะแนน	หน่วยกิต					
ขอนแก่น	4	S	3,6	✓			✓	
			T Score	ไม่ได้				
			70 ได้	หน่วยกิต				
			ยกเว้น 6					
			หน่วยกิต					
			T Score					
			62-63					
			ได้ยกเว้น					
			3 หน่วยกิต					
			T Score					
			ต่ำกว่า					
			35-36					
			ต้องเรียน					
			ซ่อมเสริม					
จุฬาฯ	2	A	3		✓		✓	
			ร้อยละ 80					
			ยกเว้น					

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	ระดับ	การยกเว้น		การเรียนซ่อมเสริม		ข้อสอบที่ใช้ในการสอบจัดระดับ		
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	Achievment Test	Proficiency Test	ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย
	ที่จัด	รหัส	จำนวน					
		คะแนน	หน่วยกิต					
เชียงใหม่	3	A,B C,D F	3,6 ระดับ คะแนน A ได้ยกเว้น 6 หน่วยกิต B ได้ยกเว้น 3 หน่วยกิต		✓		✓	
ธรรมศาสตร์	3	S	3,6	ไม่ได้ หน่วยกิต			✓	
สงขลา ฯ	2		3,6	แบบ informal โดยใช้วิธี Tutorial				✓
รามคำแหง	2	G P			✓		✓	
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	2	S	8 ร้อยละ 80 ยกเว้น		✓		✓	

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า สถาบันอุดมศึกษาที่มีการสอบจัดระดับความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะมีการจัดระดับ 2-4 ระดับ โดยใน 7 สถาบันที่มีการสอบจัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ 6 สถาบันมีการยกเว้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยยกเว้น 3-9 หน่วยกิต และใช้ระดับคะแนน P หรือ S เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ระดับคะแนน A ส่วนการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมมีจัดใน 4 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

4. โครงการสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Placement Test) ของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1 หลักการและเหตุผลของโครงการ

ในกระบวนการของการเรียนการสอนนั้น ระดับความสามารถของผู้เรียนและลักษณะของกลุ่มของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งที่จะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามความมุ่งหมายในการเรียน การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ทำให้ผู้เรียนมีระดับความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก จึงก่อให้เกิดปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

4.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

4.2.1 เพื่อยกเว้นให้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถพื้นฐานทั่วไปทางภาษาอังกฤษในระดับสูง ไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1

4.2.2 เพื่อจัดกลุ่มนิสิตของแต่ละคณะให้เป็นกลุ่มเอกพันธุ์ด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4.3.3 เพื่อให้สามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ให้มากที่สุด

4.3 การดำเนินงาน

โครงการดังกล่าวมีการดำเนินงานเป็น 3 ระยะ ใช้เวลาดำเนินการ 3 ปี

4.3.1 ระยะที่ 1 ในปีการศึกษา 2528 มุ่งดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อ 4.2.1 เป็นสำคัญ และจะทำตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 4.2.2 บ้างเท่าที่จะทำได้

4.3.2 ระยะที่ 2 ในปีการศึกษา 2529 พยายามดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่ 4.2.2 ให้มากยิ่งขึ้นและจะดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ข้อ 4.2.3 เท่าที่จะสามารถทำได้

4.3.3 ในปีการศึกษา 2530 จะพยายามดำเนินงานให้โครงการบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ทั้ง 3 ข้อ

4.4 ผลของการดำเนินการ

ระยะที่ 1 ปีการศึกษา 2528 เป็นระยะที่มุ่งดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของโครงการในข้อ 4.2.1 เป็นสำคัญ และวัตถุประสงค์ข้อที่ 4.2.2 บ้างเท่าที่จะทำได้ จากการจัดการสอบ Placement Test เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2528 ผลการดำเนินงานสรุปได้ดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันภาษา 2529 : 135)

(1) มีนิสิตเข้าสอบ 3,354 คน จาก 15 คณะ และได้รับการยกเว้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 361 คน หรือ ร้อยละ 10.76 ของนิสิตทั้งหมดที่เข้าสอบ นิสิตดังกล่าวมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85.75 ของคะแนนสอบ 100 คะแนน

(2) สามารถจัดกลุ่มนิสิตให้เป็นกลุ่มเอกพันธุ์ได้ 749 คน สำหรับนิสิต 7 คณะ คือ อักษรศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิเทศศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ หรือประมาณร้อยละ 25 ของนิสิตที่ไม่ได้รับการยกเว้น และนิสิตที่เหลือยังไม่อาจจัดกลุ่มดังกล่าวได้ เพราะลักษณะตารางสอนของบางคณะไม่เอื้อให้จัดการดังกล่าวได้

(3) การทดสอบครั้งนี้เสียค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 49,062.20 บาท

(4) มีนิสิตที่ผ่านการสอบยกเว้นจำนวน 91 คนหรือประมาณร้อยละ 25 ของนิสิตที่ได้รับยกเว้น เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีที่สถาบันภาษาเปิดสอน เพื่อรองรับโครงการดังกล่าวนี้ นิสิตจำนวนที่เหลือจำนวนหนึ่งประสงค์จะเรียนวิชาเลือก แต่ตารางสอนไม่เอื้อให้เรียนได้

ระยะที่ 2 ปีการศึกษา 2529 สถาบันภาษาได้จัดสอบ Placement Test เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2529 ผลการดำเนินงานสรุปได้ดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันภาษา 2530 : 98-99)

(1) จากการศึกษารายผลการสอบยกเว้นและจัดระดับ ปีการศึกษา 2528 ปรากฏว่านิสิตที่ผ่านการสอบได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 นั้น มีระดับพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษ กข. และ/หรือ กขค. ในระดับที่ใกล้เคียงกัน จุดตัดที่คำนวณได้ และเพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดสอบ รวมทั้งเพื่อแก้ปัญหาในการบริการการสอบด้วย สถาบันภาษา จึงมีนโยบายให้สิทธิเข้าสอบยกเว้นและจัดระดับเฉพาะนิสิตที่สอบผ่านข้อเขียนเข้าเรียนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีระดับคะแนนภาษาอังกฤษ กข.

และ/หรือ กขค. สูงกว่าหรือเท่ากับจุดตัดของคะแนนซึ่งได้จากการคำนวณจากผลการสอบเข้าในแต่ละปีไป

(2) จากนิสิตที่สอบเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 3,441 คน มีนิสิตที่มีสิทธิ์เข้าสอบเพื่อยกเว้นและจัดระดับ จำนวน 1,366 คน จาก 15 คณะ หรือประมาณร้อยละ 39.70 นิสิตดังกล่าวนี้ได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จำนวน 401 คน หรือร้อยละ 29.63 ของนิสิตที่เข้าสอบหรือ ร้อยละ 11.6 ของนิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งหมดของมหาวิทยาลัย นิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนนี้มีคะแนนสอบโดยเฉลี่ย 76 คะแนน จากคะแนนสอบ 100 คะแนน

(3) สามารถจัดกลุ่มนิสิตให้เป็นกลุ่มเอกพันธุ์ได้ 1,311 คน สำหรับนิสิต 10 คณะ คือ คณะอักษรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ นิเทศศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเภสัชศาสตร์ หรือประมาณร้อยละ 43.13 ของนิสิตที่ไม่ได้รับการยกเว้น และมีนิสิตอีก 5 คณะที่ยังไม่อาจจัดกลุ่มดังกล่าวได้ เพราะลักษณะรายวิชาหลากหลายและลักษณะการจัดเวลาเรียนแตกต่างกันมากจนไม่อาจจัดกลุ่มเอกพันธุ์ได้ จำนวนนิสิตที่จัดกลุ่มเอกพันธุ์ได้นี้เพิ่มขึ้น 562 คน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 75.03 จากของปีการศึกษา 2528 ซึ่งมีจำนวน 749 คน

(4) การทดสอบครั้งนี้เมื่อรวมค่าดำเนินการเพื่อพัฒนาแบบทดสอบและการจัดสอบจริง เสียค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 19,923.20 บาท ลดลง 29,139 บาท หรือร้อยละ 59.39 จากค่าใช้จ่าย 49,062.20 บาท ในการดำเนินการสอบเพื่อยกเว้นและจัดระดับความสามารถเมื่อปี 2528

(5) มีนิสิตที่ผ่านการสอบยกเว้นจำนวน 69 คน หรือประมาณร้อยละ 17.20 ของนิสิตที่ได้รับการยกเว้น เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีที่สถาบันภาษาเปิดขึ้นเพื่อรองรับโครงการดังกล่าว ซึ่งลดลง 22 คน หรือร้อยละ 24.18 จากเดิม 91 คน ในปีการศึกษา 2528

ระยะที่ 3 ปีการศึกษา 2530 สถาบันภาษาได้ดำเนินการจัดสอบ Placement Test เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2530 โดยยึดนโยบายที่ใช้ในระยะที่ 2 ผลการดำเนินงานสรุปได้ดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันภาษา : 95-97)

(1) จากนิสิตที่สอบผ่านข้อสอบเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3,465 คน มีนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ มีสิทธิ์เข้าสอบเพื่อยกเว้นและจัดระดับ จำนวน 1,658 คน จาก 15 คณะ หรือประมาณร้อยละ 42.87 ซึ่งนิสิตดังกล่าวนี้ได้รับการยกเว้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จำนวน 365 คน หรือร้อยละ 24.60 ของนิสิตที่เข้าสอบ หรือประมาณร้อยละ 10.54 ของ

นิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด นิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนที่มีคะแนนสอบโดยเฉลี่ย 83 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

(2) สามารถจัดกลุ่มนิสิตให้เป็นกลุ่มเอกพันธ์ได้ 1,375 คน สำหรับนิสิต 10 คณะ คือ คณะอักษรศาสตร์ รัฐศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ นิเทศศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเภสัชศาสตร์ หรือประมาณร้อยละ 45.83 ของนิสิตที่ไม่ได้รับการยกเว้น และมีนิสิตอีก 5 คณะ ที่ยังไม่อาจจัดกลุ่มเอกพันธ์ดังกล่าวได้ เพราะลักษณะรายวิชาหลากหลายและลักษณะการจัดเวลาเรียนแตกต่างกันมากจนไม่อาจจัดกลุ่มเอกพันธ์ได้ จำนวนนิสิตที่สามารถจัดกลุ่มเอกพันธ์ได้นี้เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.88 จากปีการศึกษา 2529

(3) การทดสอบครั้งนี้เสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานทั้งสิ้น 12,117.97 บาท

(4) มีนิสิตที่ผ่านการสอบยกเว้นจำนวน 1 คน หรือประมาณร้อยละ 0.003 ของนิสิตที่ได้รับการยกเว้นเลือกเรียนวิชาเลือกเสรีที่สถาบันภาษาเปิดสอนเพื่อรองรับโครงการนี้ ซึ่งลดลง 68 คนหรือร้อยละ 98.55 จากปีการศึกษา 2529 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าตารางเรียนวิชาเลือกตรงกับตารางเรียนของรายวิชาอื่น

4.5 แบบทดสอบที่ใช้ในการสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แต่งตั้งคณะกรรมการที่เป็นผู้รู้ทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างแบบทดสอบ Placement Test โดยมีมุ่งหมายให้เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ซึ่งได้สร้างแบบทดสอบดังกล่าวจากโครงสร้างของประมวลการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบ 2 ชุด (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ฝ่ายวิชาการ 2528) คือ

4.5.1 ชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบปรนัย วัดความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษด้านการอ่านตามหลักสูตรรายวิชา Foundation English I แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 80 ข้อ ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที

4.5.2 ชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบอัตนัย เพื่อทดสอบความรู้ความสามารถด้านการเขียน แบบทดสอบนี้ใช้เวลาสอบ 30 นาที

ข้อสอบที่สร้างขึ้นทั้ง 2 ชุด ได้นำมาทดสอบกับนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2527 และได้ศึกษาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงด้วยสูตร KR-21 มีค่าเท่ากับ .785

4.6 เกณฑ์การตัดสินผลการสอบ

ในการทดสอบเพื่อจัดระดับความสามารถวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อสนองวัตถุประสงค์ข้อที่ 4.2.1 สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตัดสินผลการสอบโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 80 เป็นเกณฑ์ในการตัดสินการสอบแบบสอบชุดที่ 1 ผู้ที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวจึงจะได้รับการพิจารณาผลการสอบชุดที่ 2 ซึ่งเกณฑ์ในการตัดสินร้อยละ 80 และผู้ที่ได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จะต้องได้คะแนนรวมข้อสอบชุดที่ 1 และ 2 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และได้รับระดับคะแนนเป็น A ในรายวิชาดังกล่าว

การจัดกลุ่มตามความสามารถสำหรับผู้ที่ไม่ได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 นั้น สถาบันภาษาจัดกลุ่มผู้เรียนโดยจัดตอนเรียนแต่ละคณะจากผู้ที่ได้คะแนนมากไปจนถึงผู้ที่ได้คะแนนน้อย

5. การวิเคราะห์ข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2528

สมาคม THAI/TESOL จัดให้มีการประชุมการวิเคราะห์ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2528 โดยมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษได้วิเคราะห์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (THAI/TESOL 2528 : 8-14) ได้วิเคราะห์ความตรงเชิงทฤษฎีของข้อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐฉบับ กข. และ กขค. ประจำปีการศึกษา 2528 พบว่า ข้อสอบทั้ง 2 ฉบับ มีความคล้ายคลึงกันด้านการทดสอบเข้าใจในการอ่าน แต่ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ กข. ทดสอบความเข้าใจในการอ่านมากกว่าฉบับ กขค. โดยมีอัตราส่วน 70 : 51 และจัดได้ว่า ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ กข. วัดทักษะการอ่าน เขียน มากกว่าข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ กขค. ถึง 17 ข้อ โดยมีอัตราส่วน 80 : 63 ทางด้านความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎีของข้อสอบทั้ง 2 ฉบับ มีดังนี้

1. ตามทฤษฎีของ Hymes ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ ฉบับ กข. วัดสมรรถวิสัยของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับสูง คือ feasibility และ approp/accept หรือสภาพการใช้ภาษาตามจริง และตามความนิยมมากกว่าฉบับ กขค. ซึ่งวัด possibility หรือกฎเกณฑ์ภาษามากกว่า

2. ตามทฤษฎีของ Canale และ Swain ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข. วัดสมรรถวิสัยทางความสัมพันธ์ของเนื้อความมากกว่าฉบับ กขค. ซึ่งวัดกฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามสภาพสังคมมากกว่า ทำให้เห็นได้ว่าข้อสอบฉบับ กข. วัดการใช้ภาษาในการอ่าน-เขียน ฟัง-พูด โดยใช้ทักษะมาลาทางตัวอักษรมาก ในขณะที่ฉบับ กขค. วัดสมรรถภาพทางการฟัง-พูด โดยใช้ทักษะมาลาทางตัวอักษรและการใช้ภาษาในสังคมตามสภาพชีวิตประจำวันมากกว่า ทำให้สรุปได้ว่าข้อสอบฉบับ กข. เน้นการวัดทางด้านอ่าน-เขียน ส่วนฉบับ กขค. เน้นทางด้านการใช้ระเบียบวิธีการทางภาษาและการฟัง-พูด ในชีวิตประจำวัน

ศรียุณี แบนพัฒนา (2528 : 27) ได้วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ปี 2528 กับหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

1. ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยรายวิชาภาษาอังกฤษ กข. และ กขค. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ทั่วไปของหลักสูตรเพราะครอบคลุมเนื้อหาได้ครบทั้ง 3 ด้าน คือภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานอาชีพ ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษาในระดับสูง ทั้งนี้โดยมีน้ำหนักแต่ละด้านที่เหมาะสม

2. ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยรายวิชาภาษาอังกฤษ กข. และ กขค. นี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ประจำรายวิชาและคำอธิบายรายวิชา โดยได้ครอบคลุมเนื้อหาและวัดความสามารถของผู้เรียนตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และที่สำคัญก็คือได้สร้างข้อสอบในลักษณะของการวัดความสามารถของผู้เรียนทางด้านความคิดมากกว่าด้านความจำซึ่งถือว่าเป็นการสนองจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภูมิหลังที่ส่งผลต่อความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้รายงานผลสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา ดังนี้

6.1 เพศ

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนภาษาเป็นที่ถกเถียงกันมาตราบจนทุกวันนี้คือ ปัญหาว่าหญิงกับชายใครเรียนภาษาได้ดีกว่ากัน มีงานวิจัยจำนวนมากที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรนี้ เช่น

ถาวร สุธงกษ (2510 : 76) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครู 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 569 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งงานวิจัยที่ทำในเวลาต่อมาได้ผลคล้ายคลึงกันก็คืองานวิจัยของ ชุมพล ปานเกต (2513 : 55-56) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ใช้กลุ่มตัวอย่าง 300 คน ได้พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับเพศ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนชาย สำหรับงานวิจัยของ ธรรมศักดิ์ พุทธรักษา (2514 : 36) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายทั้งในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน และการฟัง ส่วนจรรยา สุวรรณทัต และคณะ (2519 : 51-54) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ พบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับคะแนนการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งในเป็เดียวกันนี้ ดวงเดือน สุวดี และเพียรศิริ เอกนิยม (2519 : 56) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสอนไวยากรณ์และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษาระดับต้น โดยการทดลอง ใช้กลุ่มตัวอย่างนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 100 คน พบว่า ผลการเรียนระหว่างกลุ่มผู้สอนด้วยภาษาไทยและกลุ่มผู้สอนด้วยภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าผลการเรียนในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 นิสิตหญิงมีผลการเรียนดีกว่านิสิตชาย ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521 : 252-253) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 ศึกษาเปรียบเทียบภูมิหลังของนิสิตที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต ภูมิหลังด้านเพศ นิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตชาย ซึ่งต่อมา ไกรคุง อนันตกุล (2525 : 54) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ยังคงพบว่าความแตกต่างระหว่างเพศของนักเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย เช่นเดียวกับ ประทุม เจริญผล (2526 : 81) ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับ 5 ในเขตการศึกษา 5 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 431 คน พบว่าเพศของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับบุญญา พรพงศ์ (2527 : 96-97) ศึกษาความ

สัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการ ระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 148 คน พบว่าเพศมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ จิรดา จิตโสภักตร์ (2529 : 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังแตกต่างกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 635 คน พบว่านักเรียนหญิง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแล้วยังมีงานวิจัยที่วิจัยตนเองเดียวกันแต่ได้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับที่กล่าวมา เช่น จันทร์เพ็ญ ชันตระกูล (2513 : 46) ศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล กลุ่มตัวอย่าง 270 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่แตกต่างจากนักเรียนชาย ต่อมา อาไพ อนันต์ศงฆมาร (2517 : 14) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมหาวชิราวุธและโรงเรียนนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2516 กลุ่มตัวอย่าง 200 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายไม่แตกต่างกัน ระรินทิพย์ เจริญสุข (2517 : 58) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 180 คน พบว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชายมีความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งสอดคล้องกับ อาไพ สรรพช่าง (2518 : 57) ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง 335 คน พบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่แตกต่างกัน กุสุมา มานะสุนทร (2518 : 80) ศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 200 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขจร พริ้งจาวรัส (2519 : 52-53) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมแบบประสมในสวนกลาง กลุ่มตัวอย่าง 246 คน พบว่าความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน ปราณี วานิชเจริญธรรม (2526 : 56) ศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้าน

การอ่านและการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 434 คน ผลปรากฏว่านิสิตชายและหญิงมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ส่วนรัตนวดี โชติภพนิช (2528 : 44) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การฟัง พูด อ่าน และเขียน ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ส่วนผลการศึกษาวิจัยในต่างประเทศนั้น คลาร์ก (Clark 1961 : 205) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยควบคุมในเรื่องอายุจริงและอายุสมอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 5 โดยการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์ทางสติปัญญา ทักษะพื้นฐานในการอ่านและการเรียนเลขคณิต แต่ในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกดตัวนั้น นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าชาย แสดงให้เห็นว่าในเรื่องภาษานักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่าชาย ผลการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับ พาร์สลีย์ (Parley 1963 : 210-212) ซึ่งได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน และได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ พบว่านักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่าน การสะกดตัว ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิต ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ต่อมาวิลเลียม (William 1973 : 5621A-5622A) ได้ศึกษาปัจจัยในเรื่องเพศเชื้อชาติ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่อความสามารถในการเขียน พบว่าครูผิวขาวและผิวดำมีวิธีการให้คะแนนไม่แตกต่างกัน นักเรียนหญิงเขียนเรียงความได้ดีกว่านักเรียนชาย นักเรียนผิวขาวเขียนเรียงความได้ดีกว่านักเรียนผิวดำ และความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ระดับกลางและระดับต่ำไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

แบงค์และคณะ (Bank and Other 1980 : 112-113) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของผู้วิจัยหลายคนที่ได้ศึกษาในระหว่างปี ค.ศ. 1974-1978 และสรุปผลตรงกันว่า เพศเป็นตัวทำนายความแตกต่างหลายอย่าง รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย เช่น การวิจัยของ บล็อก (Block) โดซ์ (Deaux) ไพรซ์ (Frieze) และพาร์สัน (Porson) ต่างพบว่าเพศหญิงมีผล

สัมฤทธิ์ในการอ่านและทักษะทางภาษาพูดมากกว่าเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา หรือระดับที่สูงกว่า

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า เพศน่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะมีแนวโน้มว่าเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าเพศชาย

6.2 อายุ

อายุเป็นองค์ประกอบหนึ่งทางด้านจิตวิทยาที่จะทำให้เกิดการเรียนภาษาต่างประเทศ Heidbreder Stroud และ Mavl (อ้างจากสุพัตน์ สุกมลสันต์ 2527 : 44-45) กล่าวว่า คนเราจะเรียนภาษาได้ดีขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น และ Richards (อ้างจากสุพัตน์ สุกมลสันต์ 2527 : 44-45) ก็เห็นด้วยในประเด็นนี้เพราะเขาเชื่อว่าเมื่อเด็กโตขึ้นเขาจะมีความสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้นและสามารถจะสะสมความคิดที่อยู่ในรูป abstract ได้มากขึ้นซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเรียน อย่างไรก็ตามก็มีงานวิจัยอีกหลายชิ้นที่ให้ผลในทางตรงกันข้ามกับที่กล่าวมา เช่น Miles (อ้างจากสุพัตน์ สุกมลสันต์ 2527 : 44-45) พบว่าเมื่อผู้ใหญ่ย่างเข้าสู่วัยชรา อัตราการเรียนรู้อะไรและความแม่นยำในการเรียนรู้อะไรจะลดน้อยลงเรื่อย ๆ สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาในประเทศไทย เช่น บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้ให้ข้อคิดว่าเด็กเรียนพูดภาษาต่างประเทศได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ (ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย 2513 : 19) เช่นเดียวกับ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2526 : 14-15) มีความเห็นว่าเด็กชอบเลียนเสียงไม่อายุที่จะออกเสียงแปลก ๆ ชอบเคลื่อนไหวและชอบแข่งขัน ซึ่งเหมาะมากที่จะเรียนภาษาที่สอง ส่วนสุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 14-15) มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในตนเองเดียวกัน คือเชื่อว่าเด็กเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าผู้ใหญ่ เพราะเด็กจำได้เร็วกว่าไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด ๆ จึงทำให้มีโอกาสได้ฝึกภาษามากขึ้น ตัวแปรอายุนี้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีผู้สนใจได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของอายุที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่หลายคนด้วยกัน เช่น ประทุม เจริญผล (2526 : 81) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ สายสามมัญ ระดับ 5 เขตการศึกษา 5 พบว่า อายุของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มีแนวโน้มว่านักศึกษาที่มีอายุมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อย

และบุญนิจ พรพงศ์ (2527 : 96-97) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการระดับปริญญาตรีวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูพบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในเชิงลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศนั้น แกรนท์ (Grant 1980 : 5804-A) ได้ศึกษานักเรียนเกรด 5 และเกรด 10 จำนวน 120 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนในแถบกลางรัฐนิวเจอร์ซีย์พบว่านักเรียนที่มีอายุมากมีความเข้าใจคำที่เป็นสัญลักษณ์ในทางไวยากรณ์ได้ดีกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า ส่วนคริมมิงเยอร์ (Krimminger 1979 : 6589-A) ได้ศึกษาเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง โดยทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษที่ศูนย์การสอนภาษาอังกฤษแบบเข้ม ในมหาวิทยาลัยแคนซัส จำนวน 442 คน พบว่าอายุของผู้เรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่สามารถทำนายความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวต่างชาติเหล่านั้นได้

จากแนวคิดและงานวิจัยดังกล่าว ได้ข้อสรุปค่อนข้างแน่ชัดว่า อายุมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรอายุมาร่วมในการทำนายคะแนนสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.3 อาชีพของบิดามารดา

อาชีพของบิดามารดาเป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งมีผู้สนใจศึกษาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป และเฉพาะวิชาอยู่เสมอ ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีผู้ที่ศึกษาหาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น

ชุมพล ปานเกตุ (2513 : 55-56) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล และไกรคุง อนันตกุล (2525 : 54) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร ได้ผลการวิจัยคล้ายกันคือ นักเรียนที่มีบิดามารดาอาชีพต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ต่างกัน และ จรรยา สุวรรณทัต (2519 : 51-54) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ พบว่า อาชีพของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มอายุ 14 ปี ถึง 14 ปี 11 เดือน

และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษน้อย งานวิจัยทั้ง 3 เรื่องนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ อุดม เกิดพิบูลย์ (2516 : 76-84) ได้วิจัยผลการเรียนของนิสิตที่มาจากครอบครัวในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ และผลทางสังคมบางประการจากกรณีตัวอย่างในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตที่มาจากครอบครัวนายจ้างและเจ้าของกิจการได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงสุด กลุ่มที่มาจากครอบครัวข้าราชการได้คะแนนรองลงมา และกลุ่มที่มาจากครอบครัวกสิกรได้คะแนนต่ำสุด เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษพบว่านิสิตที่มาจากครอบครัวข้าราชการได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับ ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521 : 291-315) ซึ่งวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระดับปีที่ 1 พบว่านิสิตที่มีบิดามารดา ประกอบอาชีพข้าราชการและรัฐวิสาหกิจและลูกจ้างเอกชนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่นเดียวกับ เลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 35) ได้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าตัวแปรอาชีพของบิดาส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือนักเรียนที่บิดาเป็นผู้ประกอบอาชีพทางด้านวิชาชีพ เช่น แพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย หรือครู อาจารย์ จะเป็นกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ โดยที่นักศึกษาที่มีบิดา มีอาชีพเกษตรกรรม ประสบความสำเร็จรองลงมา

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าตัวแปรอาชีพบิดา มารดา ไม่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา ส่วนในระดับอุดมศึกษา งานวิจัยแสดงให้เห็นว่า อาชีพบิดา มารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นงานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัย ในระดับอุดมศึกษาผู้วิจัยจึงนำตัวแปรอาชีพบิดา อาชีพมารดา มาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.4 ระดับการศึกษาของบิดา มารดา

จากงานวิจัยของ ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521 : 291-315) ซึ่งศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปีชั้นที่ 1 พบว่า นิสิตที่มีบิดา มารดา จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตที่มีบิดามารดา

จบการศึกษาในระดับอื่น ๆ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของจิรดา จิตโสภักตร์ (2529 : 67) ที่ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำ

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่า ตัวแปรระดับการศึกษาของบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงด้วย ดังนั้นตัวแปรระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา จึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.5 รายได้บิดา มารดา

จากการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ของ ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521 : 291-315) พบว่านิสิตที่มีบิดามารดาที่มีรายได้สูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตที่มีบิดามารดามีรายได้ต่ำ และ เลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 34) ซึ่งพบว่านิสิตกลุ่มที่บิดามีรายได้ปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีบิดามีรายได้สูง

จากงานวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่ารายได้ของบิดา มารดา ที่ต่างกันทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจในตัวแปรรายได้ของบิดา รายได้ของมารดา มาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.6 ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2509) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบพื้นฐานของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนสาธิต จำนวน 232 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วในชั้นก่อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จะเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กมล สุดประเสริฐ (2513) ได้ศึกษาวิเคราะห์คะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปีการศึกษา 2512 ของโรงเรียนสายน้ำทิพย์ เพื่อเปรียบเทียบนักเรียนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วชั้นประถมศึกษาตอนต้นกับนักเรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนแต่เริ่มเรียน

ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้นักเรียนจำนวน 356 คน เป็นนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน จำนวน 157 คน และไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน 199 คน ผลปรากฏว่าคะแนนวิชาอ่าน สนทนา อาชยาน คะแนนความเข้าใจภาษาอังกฤษ และคะแนนการใช้ภาษาอังกฤษของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นักเรียนกลุ่มที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนในชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าต่อมา ณรงค์ พุทธิรักษา (2517 : 36) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 301 คน จากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านสูงกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ส่วนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ส่วน มาลินี จันทวิมล และคณะ (2525 : 169-170) ได้ศึกษาความถนัดในการเรียนภาษา ทักษะคิด และความสามารถภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 387 คน พบว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงสุด และ ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถต่ำสุด ส่วนทักษะการฟัง ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการฟังสูงสุด และผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถสูงสุด และผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถต่ำสุด

จากงานวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่าระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต่างกันจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.7 ประเภทของโรงเรียน

ถาวร สุงนกช (2510 : 76) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชายที่มาจากโรงเรียนราษฎร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง

กว่านักเรียนชายที่มาจากโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งได้ผลคล้ายกับงานวิจัยของ กานดา เสริมสุข (2513 : 70) ที่ได้เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดพระนคร กลุ่มตัวอย่าง 120 คน พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนคาทอลิก ไม่แตกต่างกัน แต่ จรรยา สุวรรณทัต (2519) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในโรงเรียนราษฎร์มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านและคะแนนภาษาอังกฤษที่ใช้การได้สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนรัฐบาลมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านและคะแนนความรู้เรื่องศัพท์สูงกว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับคะแนนภาษาอังกฤษที่ใช้การได้ อยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน ส่วน เลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 32-33) ได้ศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษผลสัมฤทธิ์ของการเรียนและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นักเรียนที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในโรงเรียนเอกชนมักจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ วันทนิ สัทัทิม (2529 : 60) ที่ได้เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน จำนวนกลุ่มละ 180 คน พบว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่นักเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยมากกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน

จะเห็นว่าผลการวิจัยที่ศึกษามานานกว่า 10 ปี ส่วนใหญ่ตัวแปรประเภทของโรงเรียนที่ต่างกันจะมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ส่วนผลการวิจัยใน 5 ปีหลังนี้ กลับพบว่าประเภทของโรงเรียนที่ต่างกัน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน จะเห็นได้ว่าตัวแปรประเภทโรงเรียนนำมาศึกษา ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรประเภทของโรงเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และประเภทโรงเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้ามาศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.8 ภูมิลำเนาของนิสิต

ถาวร สุงนกช (2510 : 76) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาของวิทยาลัยครูสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนอยู่ในอำเภอเมืองและต่างอำเภอ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ต่อมา เลิศพร ภาวะสกุล (2527 : 33) ศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าภูมิลำเนาของนักเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษโดยที่นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมากที่สุด ส่วนนักศึกษาภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับอ่อน โดยที่นักศึกษาจากภาคใต้มีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

จากงานวิจัยดังกล่าว นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ทำให้มีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ประกอบกับกลุ่มประชากรในการวิจัยนี้เป็นนิสิตที่ได้รับการคัดเลือกจากนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากทั่วประเทศ ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรภูมิลำเนาของนิสิตมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.9 ภูมิลำเนาของโรงเรียน

อาไพ อนันต์ศฤงคาร (2515 : 41) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายหญิงในจังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนมหาวชิราวุธ และโรงเรียนนารีเฉลิมกับนักเรียนในกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกรุงเทพฯ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในจังหวัดสงขลา

เฉลิมชัย มิติภัทร (2522 : 39-43) ศึกษาถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง และโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 เขต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในเขตอำเภอเมืองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนนอกเขตอำเภอเมือง

ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521 : 194-196) ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคต่าง ๆ ไม่มีความแตกต่างกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางคะแนนสอบ Structure นิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ มีผลสัมฤทธิ์ในการสอบ Listening Comprehension สูงกว่านิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคตะวันตก นิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากภาคเหนือมีผลสัมฤทธิ์ในการสอบ Vocabulary สูงกว่านิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตก ส่วนคะแนนสอบ Reading นิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากภาคกลาง และภาคเหนือมีคะแนนสูงกว่านิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากภาคใต้และภาคตะวันตก

จากงานวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่าภูมิลาเนาโรงเรียนที่ต่างกันทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันด้วย และประชากรที่ศึกษาเป็นนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากทั่วประเทศ ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรภูมิลาเนาที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.10 จำนวนหน่วยการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เลือกเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยในเรื่องเวลาเรียนนั้นคนทั่วไปย่อมเชื่อว่าคนที่เรียนภาษาต่างประเทศมานานกว่าย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าอย่างแน่นอนดังที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2512 : 2) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเสมอกันหมด ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศด้วยปริมาณเวลานานที่สุดย่อมจะได้เปรียบผู้ที่มีปริมาณเวลาเรียนน้อยกว่า ซึ่ง มยุรี สุขวิวัฒน์ (2513 : 40) ก็ได้ให้ข้อคิดไว้ด้วยว่าบางคนอาจยังเข้าใจสับสนอยู่ว่าถ้าใครเรียนภาษาต่างประเทศนานปีจะเก่งกว่าผู้ที่เรียนน้อยปีเสมอไป การนับเวลาเรียนเป็นจำนวนปีนั้นยังไม่พอหากจะต้องวิเคราะห์ให้ละเอียดว่ามีชั่วโมงมากน้อยเท่าใด ชั่วโมงเรียน (Contact hours) มีความเข้มข้นของระยะเวลาเรียนมีความสำคัญมาก เพราะการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลาย ๆ ปี แต่มีชั่วโมงเรียนเพียง 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์นั้นจะไม่ค่อยได้ผลดีนัก ส่วน จาริส อานามนารถ (2517) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 งานวิจัยนี้ยังได้เปรียบเทียบพบว่าหลักสูตรทั้ง 2

ระดับนั้นจำนวนชั่วโมงการอ่านไม่เท่ากับหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีจำนวนชั่วโมงการอ่านเพิ่มมากกว่าหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา 2-4 ชั่วโมง ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับจำนวนหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เลือกเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังไม่มีผู้วิจัยไว้ แต่มีผู้วิจัยเกี่ยวกับจำนวนหน่วยกิตวิชาภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครู คือ บุญนิจ พรพงศ์ (2517 : 104) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการระดับปริญญาตรีวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 148 คน พบว่า จำนวนหน่วยกิตวิชาภาษาอังกฤษที่ครูประจำการได้เรียนไปมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิดและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นและเนื่องจากยังไม่มีผู้ที่เคยศึกษาตัวแปรดังกล่าวในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรจำนวนหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่เลือกเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.11 คณะ

พชณีย์ สรรคบุรานุรักษ์ และวาวแวว โรงสะอาด (2524 : 89) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไประหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ใช้กลุ่มตัวอย่างคณะละ 100 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทั้ง 3 คณะ มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์มีความสามารถสูงสุด รองลงมาคือนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ และต่ำที่สุดคือนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ เช่นเดียวกับ ปราณี วานิชเจริญ (2526 : 55) ได้ศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาสำหรับนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2526 ใช้กลุ่มตัวอย่างคณะต่าง ๆ จำนวน 434 คน โดยการทดสอบนิสิตก่อนที่จะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษวิชา อังกฤษ 101 จากการวิจัยพบว่า นิสิตคณะต่าง ๆ มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์มีความรู้ใกล้เคียงกัน และนิสิตทั้ง 2 คณะ มีพื้นฐานความรู้ด้านการอ่านและการใช้ภาษาสูงกว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

จากงานวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่าคณะที่ศึกษาต่างกัน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษต่างกันด้วย และประกอบกับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความหลากหลายในเรื่อง คณะที่เปิดสอน ผู้วิจัยจึงสนใจนำตัวแปรคณะ เข้ามาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.12 คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษ

ไพฑูรย์ บุญยะเวช (2510) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะ ปีการศึกษา 2506 และผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนสอบคัดเลือกวิชาภาษาอังกฤษกับคะแนนผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ .66 ส่วน กาญจนา ปราบพาล (2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษกับข้อสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยใช้นิสิตชั้นปีที่ 1 ทุกคน จำนวน 1,978 คน พบว่าข้อสอบเข้า มหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ กข. มีความสัมพันธ์กับข้อสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษอ่านมีค่าเท่ากับ มีค่าเท่ากับ .485 ตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ คะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์กับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ กขค. มีค่าเท่ากับ .196 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ กข. และภาษาอังกฤษ กขค. สามารถทำนายเกรดการอ่านได้ร้อยละ 56 และ 30 ส่วนข้อสอบเข้า มหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ กข. และภาษาอังกฤษ กขค. สามารถทำนายเกรดการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ได้ร้อยละ 32 และ 17

จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกตัวแปรคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย วิชา ภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.13 การกวดวิชาสอบเข้ามหาวิทยาลัย

เนื่องจากการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนใหญ่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึกทักษะก็แค่ ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นหากนักเรียนมีโอกาสเรียนกวดวิชาเพิ่มเติม อาจมีโอกาสมากขึ้นใน การสอบเข้ามหาวิทยาลัย และทำให้มีผลสัมฤทธิ์โดยทั่วไปเพิ่มขึ้น ย่อมรวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางวิชา ภาษาอังกฤษด้วย แม้ว่าตัวแปรดังกล่าวยังไม่มีผู้วิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง แต่ ก็มีผู้วิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทั่วไป คือ

เก็จวลี นนารักษาวงศ์ (2526 : 84) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับคะแนนการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร ใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 ปีการศึกษา 2525 ในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร 6 แห่ง จำนวน 431 คน พบว่า การกวดวิชามีความสัมพันธ์กับคะแนนการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในวิทยาลัยครู และการเรียนจบโปรแกรมในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภูมิภาคเอนา อิทธิพลการเลือกสถาบัน เหตุผล การเรียนครู ความมั่นใจในการสอบ และการกวดวิชา สามารถร่วมกันทำนายคะแนนการสอบคัดเลือกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง

การเรียนกวดวิชาสอบเข้ามหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรหนึ่งซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่าน่าจะส่งผลต่อคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนั้นจากงานวิจัยและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรการกวดวิชาสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาร่วมศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

6.14 อันดับการเลือกคณะ

อันดับการเลือกคณะต่าง ๆ ในการสอบเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้น เป็นความมุ่งหวังของนิสิตที่จะเข้าศึกษาในคณะนั้น ๆ ตัวแปรดังกล่าวยังไม่มีผู้วิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีผู้วิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทั่ว ๆ ไป เช่น

สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 96) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย ศึกษาเฉพาะกรณี นักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2515 พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน คือ คะแนนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การเลือกคณะที่กำลังศึกษา เพศ อายุ ซึ่งต่อมา พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 27) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ตัวแปรในองค์ประกอบด้านนิสิตที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มีด้วยกัน 7 ตัวแปร คือ คณะ เพศ จำนวนเงินที่ได้รับในแต่ละเดือน ลำดับที่เลือกของคณะที่ศึกษา จำนวนครั้งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย การได้รับทุน และวิถีเดินทางมามหาวิทยาลัย

ตัวแปรอันดับการเลือกคณะเป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่าน่าจะส่งผลต่อคะแนนสอบเพื่อจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากงานวิจัยที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภูมิหลัง แต่ละตัวแปรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ได้ศึกษาทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ

กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527 : 121) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2,799 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับชั้นเรียน ชนิดของโรงเรียน เพศ อายุ และคะแนนเฉลี่ยสะสม สามารถอธิบายความสามารถการอ่าน-การเขียน ได้ร้อยละ 58 และยังพบอีกว่านักเรียนหญิงทำคะแนนได้ดีกว่านักเรียนชายทั้งการอ่าน-การเขียน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง แต่ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลาย ๆ ตัวร่วมกัน ดังนั้นในการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับภูมิหลังของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตัวแปรภูมิหลังที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ภูมิลำเนาของนิสิต จำนวนหน่วยการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คณะ คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ อันดับการเลือกคณะ ประเภทของโรงเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประเภทของโรงเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียนกวดวิชาสอบเข้ามหาวิทยาลัย และ อันดับการเลือกคณะ ซึ่งตัวแปรที่น่าศึกษาเหล่านี้มีงานวิจัยที่พบว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ